DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 4 listopada 1947 r.

Nr 41

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU:

341.

OKÓLNIK

z dnia 29 października 1947 r.

w sprawie kar umownych.

W praktyce powstały wątpliwości, czy należy pociągać do odpowiedzialności karnej skarbowej detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych za takie naruszenia przepisów o monopolu tytoniowym, które według umów zawartych przez Monopol Tytoniowy z wymienionymi sprzedawcami pociągają za sobą obciążenie sprzedawców karą umowną jak np.: sprzedaż wyrobów tytoniowych po wyższej cenie niż ustaloną przez Monopol. Sprzedaż tych wyrobów w stanie innym niż wypuszczono je do obrotu, brak cennika, szyldu i t. p. W związku z tym niektóre Izby Skarbowe wyrażają pogląd, że ukaranie takich sprzedawców w/g odnośnych postanowień prawa karnego skarbowego łącznie z obowiązkiem uiszczenia przez nich kar umownych stanowi podwójne ukaranie — co jest sprzeczne z naczelną zasadą prawa karnego: „non bis in idem" — i wnoszą o odpowiednie skorygowanie zawieranych przez Monopol umów. Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Kara umowna jest odpowiedzialnością czysto cywilną, mającą zastosowanie wyłącznie w stosunkach prywatno-prawnych. Z istoty swej jest to ryczałtowe odszkodowanie za poniesione przez kontrahenta szkody i straty i nie może być uważana za karę w ścisłym tego słowa znaczeniu.

A więc gdyby nawet naruszenie jakiegokolwiek warunku umowy, które obowiązywałoby sprzedawcę do zapłacenia kary umownej, wypełniało stan faktyczny przestępstwa skarbowego, to sprzedawca — winny niedotrzymania tego warunku — oprócz odpowiedzialności karnej skarbowej byłby zobowiązany do zapłacenia kary umownej i to nie stanowiłoby bynajmniej podwójnego ukarania.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo Skarbu nie znajduje podstaw do skorygowania treści umów zawieranych przez Monopol Tytoniowy z detalicznymi sprzedawcami wyrobów tytoniowych.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 19627/6/47).

342.

OKÓLNIK

z dnia 29 października 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy o amnestii.

W rozdziale A. IV okólnika Ministerstwa Skarbu Nr 67 z dnia 31 marca 1947 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy o amnestii wyjaśniono, że orzekanie równowartości przedmiotów występku na podstawie art. 20 p. k. s. w sprawach o przestępstwa podlegające amnestii jest niedopuszczalne.

W praktyce powstało jednak pytanie, jak należy postąpić w tych przypadkach, gdy orzeczone już równowartość nieujętych przedmiotów występku w sprawie karnej skarbowej podlegającej amnestii w myśl art. 7 ustawy z dnia 22 lutego 1947 r., skoro artykuł ten mówi o darowaniu lub zmniejszeniu do połowy **tylko** grzywien i kar pozbawienia wolności.

Zdawałoby się, że orzeczoną równowartość nieujętych przedmiotów występku należałoby utrzymać w mocy, gdyż ustawa o amnestii co do darowania lub zmniejszenia kwoty orzeczonej tytułem równowartości nieujętych przedmiotów występku nie zawiera żadnych przepisów.

Biorąc jednak pod uwagę, że przepadek przedmiotów występku w sprawach o przestępstwa podlegające amnestii orzeka się tytułem środka zabezpieczającego, że orzekana na podstawie art. 20 p. k. s. równowartość nieujętych przedmiotów występku z istoty swej nie mogłaby przybrać charakteru środka zabezpieczającego, należy przyjść do wniosku, że we wszystkich sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym, w których w całości lub części darowuje się na mocy ustawy o amnestii orzeczone kary należy odstąpić od ściągnięcia równowartości nieujętych przedmiotów.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 9289/6/47).

343.

OKÓLNIK

z dnia 3 listopada 1947 r.

w sprawie przewozów jesiennych i zimowych w roku 1947/1948 na P. K. P.

Ministerstwo Skarbu podaje podległym sobie władzom, urzędom i instytucjom do wiadomości i stosowania się pismo Ministerstwa Komunikacji, Departament Ruchu Kolejowego z dnia 16. X. 1947 r. Nr IV. 3e/644/40/47.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 31917/3/47).

Odpis.

Ministerstwo Komunikacji
Departament Ruchu Kolejowego

Nr IV. 3e/644/40/47

Określenie sprawy:
przewozy jesienne na P. K .P.

Warszawa, dnia 16 października 1947 r.

Do
Ministerstwa Skarbu

Warszawa
ul. Wileńska 2/4

Przewozy jesienne i zimowe w roku 1947/1948, według przewidywań, znacznie przewyższą analogiczne przewozy z roku 1946/1947 natomiast ilostan wagonów towarowych zdatnych do wykonania tych przewozów nie zwiększy się w tym samym stosunku, a na pomoc wagonową ze strony kolei zagranicznych również liczyć nie można, gdyż prawie wszystkie koleje zagranicą walczą z brakiem taboru u siebie. W tych warunkach koniecznym jest przedsięwzięcie ze strony P. K .P. wszelkich **środków dla przyspieszenia obrotu wagonów towarowych.**

Jednym z ważnych czynników sprawnego obrotu wagonów jest ładowanie i wyładowywanie prze-

syłek w terminach ustalonych taryfą dla wykonania tych operacyj środkami nadawców i odbiorców. Tymczasem, jak widać z codziennych sprawozdań Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych, klienci kolei, tak prywatni jak i państwowi, nie przejawiają należytego zrozumienia tej sprawy i przetrzymują, często przez czas dłuższy, wagony przy naładunku i wyładunku, szkodząc w ten sposób nie tylko interesom kolei i państwa, ale również i innych klientów, którzy wskutek zwolnienia tempa obrotu wagonów, otrzymują z opóźnieniem lub nie otrzymują wcale wagonów do przewozu potrzebnych im surowców, produktów lub opału.

Celem zapobieżenia tym szkodliwym skutkom i umożliwienia kolei wykonania we właściwym czasie i ilości przewidywanych przewozów Min. Kom. prosi o wywarcie nacisku na podwładne urzędy, organa i instytucje, ażeby wysyłane lub otrzymywane przez nich przesyłki wagonowe ładowały lub wyładowały ściśle w terminach ustalonych taryfą, nie dopuszczając przetrzymywania wagonów.

Poza tym Min. Kom. widzi się zmuszone uprzedzić, że dla sprawnego wykonania włożonego na koleje zadania, w interesie państwa i ludności kraju, w każdym przypadku zauważonego przetrzymywania wagonów przy naładunku i wyładunku kolej będzie stosowała wszelkie środki, przewidziane w Regulaminie przewozów i w taryfach, celem przyspieszenia tych operacyj włącznie do zwiększenia postojowego i wyładowywania wagonów środkami kolei na koszt i ryzyko nadawców lub odbiorców. Prośby o zwiększenie ulgowych terminów dla naładunku i wyładunku oraz o zwolnienie od postojowego zasadniczo nie będą w tym okresie uwzględniane.

Również ze względu na duże zniszczenia stacji węzłowych i ciężką sytuację techniczno-ruchową tych stacyj tylko w wyjątkowych i zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach będą udzielane zezwolenia na przeekspediowywanie przesyłek na nowe stacje przeznaczenia wobec czego nadawcy powinni wysyłać przesyłki bezpośrednio do właściwego odbiorcy, gdyż nieprzestrzeganie tego może ich narazić na straty.

Inż. Wyrzykowski
w/z Dyrektor Departamentu

344.

OKÓLNIK

z dnia 3 listopada 1947 r.

w sprawie wykonywania przepisów rozporządzenia dotyczącego opłat za zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 57, poz. 312).

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Do § 2 ust. 1 rozporządzenia o opłatach (tabela opłat):

1. Jeżeli chodzi o świadczenia częściowo zwolnione od podatku obrotowego na zasadzie przepisu § 93 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 13, poz. 58) — podlegający opodatkowaniu obrót stanowi ta kwota, od której oblicza się podatek. Tak więc np. jeżeli chodzi o świadczenia polegające na sprzedaży po cenach ustalonych: artykułów Polskiego Monopolu Tytoniowego, artykułów Państwowego Monopolu Spirytusowego, sprzedawanych w naczyniach zamkniętych, soli wprowadzonej do obrotu przez Polski Monopol Solny, losów loterii, urządzanych przez Polski Monopol Loteryjny, zapałek wprowadzonych do obrotu przez Państwowy Monopol Zapałczany — podlegający opodatkowaniu obrót stanowi całkowita suma prowizji (rabatu, różnicy ceny towaru itp.), udzielonej przy sprzedaży tych artykułów przez monopole; jeżeli zaś chodzi o świadczenia, polegające na dokonywaniu na giełdach zbożowo-towarowych transakcyj kupna—sprzedaży wszelkiego rodzaju ziemiopłodów i ich przetworów, udowodnionych prawidłowymi księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisanymi przez przysięgłych maklerów giełdowych — podlegający opodatkowaniu obrót stanowi całkowita kwota świadczenia.

Od ustalonej w ten sposób podstawy obliczenia opłatę za zezwolenia należy pobierać według tego punktu tabeli opłat, który uzasadniony jest ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa.

Przykład. Przedsiębiorstwo prowadzi sprzedaż po cenach ustalonych artykułów Polskiego Monopolu Tytoniowego. Podstawę obliczenia opłaty stanowi całkowita suma prowizji udzielonej przy sprzedaży tych artykułów przez Monopol. Od ustalonej w ten sposób podstawy obliczenia należy pobrać opłatę za zezwolenie w stosunku procentowym przewidzianym w punkcie 2 lit. a) tabeli opłat — jeżeli obrót został uzyskany z hurtowej sprzedaży artykułów Polskiego Monopolu Tytoniowego lub w stosunku procentowym przewidzianym w punkcie 2 lit. b) tabeli opłat — jeżeli obrót został uzyskany z detalicznej sprzedaży tych artykułów.

Postępować w ten sposób należy dla tego, gdyż:

1) sprzedaż artykułów monopolowych nie jest sprzedażą komisową,

2) przy sprzedaży wyrobów monopolowych prowizja jest podstawą opodatkowania nie dlatego, że chodzi w danym przypadku o komis lub pośrednictwo, lecz dlatego, że sprzedaż korzysta ze specjalnej ulgi.

2. Świadczeń całkowicie zwolnionych od podatku obrotowego na zasadzie przepisu § 95 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58), nie należy brać pod uwagę przy ustalaniu podstawy obliczenia opłaty za zezwolenia.

Na wysokość należnej za zezwolenie opłaty nie mają zatem wpływu obroty uzyskane n. p. ze sprzedaży znaczków skarbowych i blankietów wekslowych przez dystrybutorów.

Dyrektor Departamentu
St. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 11293/1/47).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o przywróceniu i ustaleniu urzędowych nazw miejscowości.

Podaje się do wiadomości, że w Monitorze Polskim Nr 124, poz. 778 z 1947 r. ogłoszone zostało rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 9 września 1947 r. o przywróceniu i ustaleniu urzędowych nazw miejscowości, które zawiera dalszy ciąg zmian nazw miejscowości na Ziemiach Odzyskanych. W przedmiocie tym wydane zostało już zarządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 7 maja 1946 r., ogłoszone w Monitorze Polskim Nr 44, poz. 85 z 1946 r. oraz rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 1 lipca 1947 r. ogłoszone w Monitorze Polskim Nr 111, poz. 719 z 1947 r.

Cena Zł. 13

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dzinnika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 70.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.